Ființa a cărei esență este infinitul

On Aprlie 18, 2014

Liderul este precum un actor de pe scenă care trebuie să fie în același timp personaj și povestitor.

În ce mare greșeală căzusem atunci când m-am angajat în practicarea celor mai solemne moduri de gândire, alimentate de jocul apropierii și depărtării de lumea fascinantă a științei, țesută simbolic printre litere și rânduri, în jurul valorii măsurate a concentrației de artificial și natural, personal și impersonal? Mă lăsasem influențat de forța mistică a subconștientului, căruia mintea conștientă îi dădea formă transmițându-i sugestii în funcție de experiențele trăite?

În ce greșeală nemaipomenită fusesem aruncat când speram să-mi ofer toate cunoștințele dobândite cu multă trudă drept hrană științei preponderent experimentale, în locul intensității trăirii, a emoției aparte care asemenea fluviului ce se varsă într-o mare fără flux și reflux, cunoaște numai o parte din ceea ce constituie miezul demersului existențial?

Dacă caracteristicile unei mărimi vectoriale sunt valoarea măsurată și orientarea, prin orientare înțelegându-se direcția și sensul mărimii, atunci eu eram, simbolic vorbind, doar un vector de poziție, adică un segment de dreaptă orientat, cu originea în originea unui sistem de coordonate cartezian care nu poate fi rezolvat. Poate cineva să limiteze o ființă ce poartă în esența ei infinitul, dar care se vede smulsă și risipită din realitatea propriei existențe?

Aș fi vrut să fiu un criteriu de performanță în funcție de care poate fi măsurată și setată calitatea de netăgăduit a vieții, sau mai degrabă deținătorul adevărului absolut în folosul manifestării și transformării conștiinței, capabil să trăiesc într-o lume cu totul aparte, croită după gustul inimii mele, opunându-se oricărei interferențe care mă poate abate de la cursul de acțiune stabilit de cerințele frumosului și omenescului.

Poate ar fi trebuit să mi se acorde autoritatea de creator de semnificații, dar nu cred că aș fi știut ce să fac cu ea. Aș fi vrut să fiu mai degrabă un punct de referință al existenței bazate pe valorificarea resurselor lăuntrice, un corp însuflețit de călduroase raze de lumină, nu o linie de demarcație între vis și realitate. De unde oare trebuia să vină puterea care să-mi lumineze calea?

Leadership: Te poți numi suveran al continuității de profunzime a vieții interioare, făcând abstracție de drepturile de autor asupra exploatării acelui "convențional" de poveste care răspunde nevoilor de depășire a contrariilor care se atrag?

Leadershipul este ca o poveste din care fiecare extrage propriile concluzii, dar și direcția de urmat, pe care de multe ori nici nu ne prea vine s-o credem fiindcă conține multă morală, multă informație inedită, suspans, mister, dar și o doză de egoism. Uneori această poveste se dramatizează din ce în ce mai mult, căpătând astfel greutate și complexitate.

Enumerând cele două punte de reper în șirul mult mai numeros al observațiilor privind relația viață-realitate, precum libertatea de gândire și libertatea de manifestare a convingerilor, putem spune că omul este suveran al continuității printr-una din cele două mari funcții care îi sunt proprii, " *fast forward* " sau " *rewind* ". Prima deține o pondere bine determinată în aprecierea unei evoluții nesigure, a doua tinde spre o stare depășită, alterând valorile de bază.

Confirmăm acest lucru pornind de la faptul că un scriitor nu poate fi străin de lumea în care se află, arătându-se indiferent față de tot ceea este frumos și omenesc. El își măsoară percepțiile care creează emoțiile odată cu experiențele care îi induc o stare de transă din care se vor desprinde apoi imaginile marelui scenariu. Sau, la fel de bine, scriitorul poate fi un *self-model of attachment* față de evoluția unei profesiuni care își exercită prerogativele la granița dintre cunoașterea nelimitată și maximizarea potențialului de difuzare a ideilor prin producția de combustibil științific.

El poate fi un om al cărui suflet seamănă foarte bine cu un puzzle ușor de reprezentat pe harta vieții, piesele găsindu-se în modul în care se implică în reînnoirea ei.

Leadership: Ești legat de încercarea de a înlocui "infinitul care menține viața în vid" cu încercarea de a justifica povestea căreia îi pui titlul "În dialog cu UMBRA MEA"?

Două instanțe se atrag în câmpul scriitoricesc: cuvântul inteligent care, dacă este plasat unde trebuie, poate să înnoade sau să deznoade firul poveștii; și nevoia unei posibile modificări de conținut și stil care poate da scriitorului senzația de stranietate sau o senzație de irealitate (acționând ca o otravă dulce) care în mod inevitabil continuă să exercite o influență secretă asupra vieții lui.

Liderul este precum un actor de pe scenă care trebuie să fie în același timp personaj și povestitor, un punct de referință pentru viață și un punct de referință pentru știință, dezvoltând în jocul reciprocității o anumită autonomie în colectarea de fonduri private, de tip "index", care stochează valori care par mai importante. Unele îi ghidează modul de comportament și modul de gândire, altele determină calitatea stărilor sale, a credinței sale, a acțiunilor și a relațiilor ce le are cu realitatea propriei existențe.

Dacă vrei să trăiești într-o lume cu totul aparte, croită după gustul inimii tale, care să se opună oricărei interferențe care te poate abate de la cursul de acțiune stabilit de cerințele frumosului și omenescului, atunci îndreaptă-ți leadershipul către interior când interpretezi un rol mare pe scena vieții. Scrisul este primul pas către acea reflecție asupra sensului vieții, venit dinspre prezența unui artist al plăsmuirilor de limbaj care vrea să interogheze felul în care este alcătuită lumea, felul cum totul funcționează într-o atât de strânsă legătură cu starea lui sufletească.

Dar poți, oare, să faci asta – sută la sută – fără să piezi nicio clipă legătura cu dorința de ascensiune care sădește în tine aspirația spre cucerirea unei alte lumi, a infinitului care menține viața în vid? Sufletul tău simte nevoia unei contopiri cu infinitul pe care îl creezi din contul tău de om dependent de o realitate care se auto-transformă?

Viața în vid este o poveste încă nescrisă care își așteaptă naratorul. Iar infinitul care menține viața în vid este perioada, starea de așteptare a unei sclipiri de inspirație care poate să vină sau să nu vină din partea unor persoane superioare care și-ar putea stimula abilitățile artistice în funcție de realitățile exterioare și interioare.

O poveste căreia îi pui titlul "În dialog cu UMBRA MEA" ia în considerare nevoia fundamentală a omului de a se exprima așa cum este, de a se redescoperi, de a se detașa de lumea din jur printr-o vie emoție transfiguratoare.

Această emoție poate varia de la o abordare a temporalității vieții interioare, la reprezentarea atemporalității unei conversații plăcute cu propria conștiință, ca și construcție metaforică minuțios elaborată.

Ființa a cărei esență este infinitul este protagonistul unei povești uluitoare despre speranță, credință și miracolul vieții, care nu cunoaște decât monologul unui om singur, dar împuternicit cu orizonturi mult mai mărețe decât cele efemere ale lumii acesteia, provocate de ivirea unor realități mult mai diferite decât cele anticipate.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiinta-a-carei-esenta-este-infinitul.html